

and we heard examples of what He said. We ate delicious food, took a little nap, and woke up to go on with friendship and love, play and learning.

As our path revealed itself to us, however, we did not find it as totally sweet and unclouded as we had presumed. Dust-laden winds and unexpected accidents came about suddenly, so we had to be watchful, at the ready, and very patient. It was not all a matter of playing and fooling around. Rivalries could bring about pain and hatred or give rise to fighting. And while the lady would sometimes smile, she would often scowl and scold. Even more frequently she would resort to physical punishment.

In addition, the time for changing one's mind was over and gone and there was no question of ever returning to the paradise of home. Nothing lay ahead of us but exertion, struggle, and perseverance. Those who were able took advantage of the opportunities for success and happiness that presented themselves amid the worries.

The bell rang announcing the passing of the day and the end of work. The throngs of children rushed toward the gate, which was opened again. I bade farewell to friends and sweethearts and passed through the gate. I peered around but found no trace of my father, who had promised to be there. I stepped aside to wait. When I had waited for a long time without avail, I decided to return home on my own. After I had taken a few steps, a middle-aged man passed by, and I realized at once that I knew him. He came toward me, smiling, and shook me by the hand, saying, "It's a long time since we last met—how are you?"

With a nod of my head, I agreed with him and in turn asked, “And you, how are you?”

“As you can see, not all that good, the Almighty be praised!”

Again he shook me by the hand and went off. I proceeded a few steps, then came to a startled halt. Good Lord! Where was the street lined with gardens? Where had it disappeared to? When did all these vehicles invade it? And when did all these hordes of humanity come to rest upon its surface? How did these hills of refuse come to cover its sides? And where were the fields that bordered it? High buildings had taken over, the street surged with children, and disturbing noises shook the air. At various points stood conjurers showing off their tricks and making snakes appear from baskets. Then there was a band announcing the opening of a circus, with clowns and weight lifters walking in front. A line of trucks carrying central security troops crawled majestically by. The siren of a fire engine shrieked, and it was not clear how the vehicle would cleave its way to reach the blazing fire. A battle raged between a taxi driver and his passenger, while the passenger’s wife called out for help and no one answered. Good God! I was in a daze. My head spun. I almost went crazy. How could all this have happened in half a day, between early morning and sunset? I would find the answer at home with my father. But where was my home? I could see only tall buildings and hordes of people. I hastened on to the crossroads between the gardens and Abu Khoda. I had to cross Abu Khoda to reach my house, but the stream of cars would not let up. The fire engine’s siren was shrieking at full pitch as it moved at a snail’s pace, and I said to myself, “Let he fire take its pleasure in what it consumes.” Extremely irritated, I wondered when I would be able to cross. I stood there a long time, until

the young lad employed at the ironing shop on the corner came up to me. He stretched out his arm and said gallantly, “Grandpa, let me take you across.”⁶

คำศัพท์

tarboosh	a tasseled cap often worn by Muslim men and made from felt or cloth
cast	sent
fortress	strengthen building with walls
approached	came near; advanced to
pitiable	exciting pity
intricate	complicated; difficult to understand
contentment	state of being willing or ready (to do something)
His	Allah; Muslim God
rivalries	competitions
perseverance	constant effort to achieve something
without avail	without result or advantage
hordes	crowds; great number of
gallantly	bravely

⁶ Ibid., pp. 721-23.

2.2.2 แนววิจารณ์

โครงเรื่อง (Plot)

Half a Day เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชายคนหนึ่ง เริ่มต้นจากวัยเยาว์ของเขา เมื่อต้องไปโรงเรียน โดยมีพ่อของเขาไปส่ง ความรู้สึกตื่นกลัวกับสภาพแวดล้อมใหม่ที่ไม่ใช่บ้านของเขาหายไปได้ด้วยกำลังใจที่ได้รับจากพ่อของเขาที่สัญญาว่าจะมารับตัว เขากลับบ้านทันทีที่โรงเรียนเลิก แต่เขากลับไม่พบใครมารับตัวกลับบ้าน จึงรวบรวมความกล้าเดินกลับบ้านเอง เหตุการณ์ต่าง ๆ ดูเหมือนจะเกิดขึ้นภายในครึ่งวันที่เขาเริ่มเข้าเรียน แต่ในตอนจบของเรื่องเรากลับพบว่าชายคนนั้นแก่มากจนไม่สามารถข้ามถนนเพื่อกลับบ้านได้

“ ‘Grandpa, let me take you across.’ ”

ใจความสำคัญของเรื่อง (Theme)

มาฟูซได้ใช้ตัวละครเอกของเรื่องมาสะท้อนถึงชีวิตและสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างรวดเร็ว วันเวลาที่ผ่านไปได้เปลี่ยนแปลงหลายอย่างให้ผิดไปหลายอย่างได้หายไปกับอดีต ชีวิตใหม่กลับดูซับซ้อน ยุ่งเหยิง แต่สิ่งหนึ่งที่ยังคงอยู่ คือ มิตรภาพและความเอื้ออาทร

“I proceeded along my father, clutching his right hand, running to keep up with the long strides he was taking. ... but the day on which I was to be cast into school for the first time.”

“The bell rang announcing the passing of the day and the end of work. The throngs of children rushed toward the gate, which was opened again. I bade farewell to friends and sweethearts and passed through the gate. I peered around but found no trace of my father, who had promised to be there.”

“I proceeded a few steps, then came to a startled halt. Good Lord! Where was the street lined with gardens? Where had it disappeared to? When did all these vehicles invade it? And when did all these hordes of humanity come to rest upon its surface? How did these hills of refuse come to cover its sides? And where were the fields that bordered it? High buildings had taken over, the street surged with children, and disturbing noises shook the air. . . Good God! I was in a daze. My head spun. I almost went crazy. How could all this have happened in half a day, between early morning and sunset?”

“I stood there a long time, until the young lad employed at the ironing shop on the corner came up to me. He stretched out his arm and said gallantly, ‘Grandpa, let me take you across.’”

ตัวละครเอก (Major character)

มาฟูซสร้างตัวละครเอกเป็นชายคนหนึ่งที่ทำหน้าที่เป็นคนเปิดเผยให้ผู้อ่านได้รู้ว่ามีสิ่งใดเกิดขึ้นกับเขาและกับชุมชนของเขาบ้าง

เมื่อต้องเข้าศึกษาในโรงเรียน เขาไม่ทราบว่าจะทำไมเขาต้องไปโรงเรียน เขาได้รับคำตอบและกำลังใจจากพ่อของเขาที่เขารักใคร่และสนิทสนมด้วย

“ ‘Why school?’ I challenged my father openly. ...

‘I’m not punishing you,’ he said, laughing.

‘School’s not a punishment. It’s the factory that makes useful men out of boys. ...’”

“ ‘Go in by yourself,’ said my father, ‘and join them. Put a smile on your face and be a good example to others.’

I hesitated and clung to his hand, but he gently pushed me from him. ‘Be a man,’ he said. ‘Today you truly begin life. You will find me waiting for you when it’s time to leave.’”

เขาเป็นคนที่เป็นมิตรและกล้าหาญอย่างทีพ่อเขาหวังไว้

“... and from the first moments my heart made friends with such boys as were to be my friends and fell in love with such girls as I was to be in love with, ...”

“ . . . I peered around but found no trace of my father, who had promised to be there. I stepped aside to wait. When I had waited for a long time without avail, I decided to return home on my own.”

ฉาก (Setting)

ฉากของเรื่องนี้ คือ เมืองหนึ่งในอียิปต์ ก่อนนี้มันเป็นชุมชนที่มีธรรมชาติสวยงาม สุขสงบ และเด็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ที่นั่นสามารถเดินไป-กลับระหว่างบ้านและโรงเรียนได้อย่างปลอดภัย

“ . . . We walked along a street lined with gardens; on both sides were extensive fields planted with crops, prickly pears, henna trees, and a few date palms.”

แต่ในปัจจุบันมันเป็นเมืองใหญ่ที่เต็มไปด้วยผู้คนสัญจรไปมากันขวักไขว่ อาคารสูง และเต็มไปด้วยเสียงของกิจกรรมต่าง ๆ ดังที่เมืองใหญ่ ๆ มีกัน เช่น เสียงประกาศ เสียงไซเรนของรถดับเพลิง เสียงรถยนต์และเสียงการทะเลาะเบาะแว้งกัน ฯลฯ

“Good Lord! . . . When did all these vehicles invade it? And when did all these hordes of humanity come to rest upon its surface? . . . High buildings had taken over, the street surged with children, and disturbing noises shook the air. . . . Then there was a band announcing the opening of a circus, , . . The siren of a fire engine shrieked, . . . A

battle raged between a taxi driver and his passenger, while the passenger's wife called out for help and no one answered.”

แนวการเขียนและการใช้ภาษา (Style of Writing)

Half a Day เป็นเรื่องสั้นที่ปรากฏอยู่ในหนังสือรวบรวมเรื่องสั้นของมาฟูซุเล่่มหนึ่ง คือ **The Time and the Place and Other Stories** ที่ได้ถูกแปลเป็นภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 1991

ผู้เขียนได้ใช้การเขียนแบบบรรยายโวหาร (narration) โดยเรียงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นต่อตัวละครเอกของเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ (chronological order)

เราจะสังเกตได้ว่า คำว่า ‘I’ ใน **Half a Day** แตกต่างจาก ‘I’ ในเรื่อง **Old Man at the Bridge** ของเฮมมิงเวย์ที่ได้ศึกษากันไปแล้ว กล่าวคือ ‘I’ ในเรื่องนี้เป็นตัวแทนตัวของชายคนนี้หรือตัวละครเอกนั่นเอง ผู้เขียนได้มอบให้ตัวละครเป็นผู้ดำเนินเรื่องเองทั้งหมด แต่ ‘I’ ในเรื่องสั้นของเฮมมิงเวย์นั้น หมายถึง ตัวของผู้เขียนเอง

อย่างไรก็ตาม เราสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับตัวผู้เขียนผ่านตัวละครของเขาได้อย่างชัดเจน เช่น ทศนคติของเขาเกี่ยวกับการศึกษา และสังคม ของเมืองใหญ่ ฯลฯ

“I had never imagined school would have this rich variety.

We play all sorts of different games: swings, the vaulting horse, ball games. In the music room we chanted our first songs. We also had our first introduction to language. We saw a globe of the Earth, We started learning the numbers. The story of the Creator of the universe was

read to us, we were told of His present world and of His Hereafter, and we heard examples of what He said. ...”

รูปประโยคและภาษาที่มาพูซให้เขียนบรรยายเรื่องจะมีความหมายชัดเจน แต่แฝงด้วยความคิดเชิงปรัชญา เช่น

“ ‘School’s not a punishment. It’s the factory that makes useful men out of boys....’ ”

“... ‘Here too there are mothers and fathers. Here there is everything that is enjoyable and beneficial to knowledge and religion...’ ”

“As our path revealed itself to us, however, we did not find it as totally sweet and unclouded as we had presumed. ...”

“Those who were able took advantage of the opportunities for success and happiness that presented themselves amid the worries.”

ผู้เขียนได้เปลี่ยนเวลาของเหตุการณ์ในเรื่องได้รวดเร็วมาก เราจะเห็นทีหลังว่า วันเวลาที่เกิดขึ้นนั้นหาใช่เพียงแค่วันวันไม่ แต่มันรวดเร็วราวติดปีกบิน เพราะผู้เขียนได้กล่าวถึงตัวละครอีกทีเมื่อเขาแก่ลงมากจนเด็กหนุ่มลูกจ้างร้านขายเหล็ก ต้องเรียกเขาว่า “Grandpa” นับเป็นการดำเนินเรื่องที่เร็วมากจนผู้อ่านแปลกใจ

นอกจากนี้ มาฟูซยังมีแนวการเขียนที่สร้างความประหลาดใจให้เกิดขึ้นกับผู้อ่าน กล่าวคือ เขาเริ่มต้นเรื่องโดยกล่าวถึงความตื่นเต้นของเด็กคนหนึ่งที่ได้สวมเสื้อผ้าชุดใหม่ และความหวาดกลัวกับการที่ต้องไปโรงเรียนในวันแรกของชีวิตของเขา ฯลฯ ซึ่งจะเป็นเรื่องที่ธรรมดา ๆ แต่พอผู้อ่านได้อ่านเรื่องราวต่อ ๆ ไป เขาจะพบกับรสชาติทางวรรณคดีและปรัชญาชีวิตที่เข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ

กิจกรรมที่ 3

1. พ่อของผู้ดำเนินเรื่องมีลักษณะอย่างไรในความคิดของท่าน จงเปรียบเทียบกับพ่อของท่านมาพอสังเขป
2. จากตอนใดในเรื่อง **Half a Day** ที่แสดงให้เห็นว่าเวลาที่กล่าวถึงนั้นหาใช่เป็นเพียงวันแรกของการไปเรียนหนังสือของตัวละครเอกไม่
3. ทำไมเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่กล่าวในอนุเทศสุดท้ายของเรื่องจึงมีความสำคัญ?
4. จงอภิปรายถึงบทบาทของผู้หญิงในเรื่องนี้

3. อ็อกตาวิโอ ปาซ (Octavio Paz)

3.1 ชีวิตประวัติ

อ็อกตาวิโอ ปาซ เกิดที่เม็กซิโกซิตี เมื่อปี ค.ศ. 1914 เขาย้ายไปอยู่ที่ประเทศสเปนในช่วงที่มีสงครามกลางเมือง (the Spanish Civil War) ต่อมาในปี ค.ศ. 1944 เขาไปอยู่ที่สหรัฐอเมริกาเพราะเขาได้รับทุนกุกเกนไฮม์ (Guggenheim fellowship) ในปีต่อมาเขาไปพำนักอยู่ที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส และเขาได้รู้จักกับ อังเดร เบรตอง (Andre Breton) และนักเขียนกลุ่มที่ผลิตงานวรรณกรรมที่แสดงความรู้สึกภายในของมนุษย์ (surrealist) และระหว่างปี ค.ศ. 1962-1968 เขาทำหน้าที่เป็นเอกอัครราชทูตของประเทศเม็กซิโกในอินเดีย

ปาซยังทำหน้าที่เป็นครูสอนหนังสือให้กับเยาวชนในหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ที่ University of Texas ที่เมือง Austin และ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) และประเทศอังกฤษ ณ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ (Cambridge University) ในเมืองเคมบริดจ์ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลกทีเดียว

นอกจากนี้ ปาซยังเคยมาอาศัยอยู่ในประเทศทางตะวันออกด้วยการประกอบอาชีพหลากหลายประเภท อย่างไรก็ตาม เขายังผลิตงานด้านวรรณคดีออกมาอย่างสม่ำเสมอและพิมพ์หนังสือรวมบทความและโคลงมากมายหลายเล่ม เราจึงอาจสรุปได้ว่า ‘ปาซเป็นมนุษย์ของโลก’ จากการย้ายถิ่นฐานไปตามที่ต่าง ๆ จนต้องกลายเป็นคนแปลกหน้าในบ้านเกิดของตนเอง เขาเคยกล่าวไว้ดังต่อไปนี้

“I discovered that I was Mexican when I was in the United States in my youth, during the war. We began by not speaking English, and wound up having fights with other children. And then when I went back to Mexico I had the same fights, for the same reasons. I was fourteen, and I

couldn't understand it. This experience was rather painful, to be a foreigner in your own place. And then I started to ask myself who I am and why I am Mexican.”

งานเขียนของปาชมีอิทธิพลต่อแนวคิดของนักเขียนชาวเม็กซิกันรุ่นใหม่เป็นอย่างมาก จุดสุดยอดของอาชีพนักเขียนของปาช คือ เมื่อเขาได้รับการพิจารณาให้เป็นผู้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณคดีในปี ค.ศ. 1990 สาขาผลงานด้านร้อยกรองและบทความต่าง ๆ นั้นเอง

3.2 เรื่องสั้นชื่อ *The Blue Bouquet* †

3.2.1 เนื้อเรื่อง

When I woke up I was soaked with sweat. The floor of my room had been freshly sprinkled and a warm vapor was rising from the red tiles. A moth flew around and around the naked bulb, dazzled by the light. I got out of the hammock and walked barefoot across the room, being careful not to step on a scorpion if one had come out of its hiding place to enjoy the coolness of the floor. I stood at the window for a few minutes, breathing in the air from the fields and listening to the vast, feminine breathing of the night. Then I walked over to the washstand, poured some water into the enannel basin, and moistened a towel. I rubbed my chest and legs with the damp cloth, dried myself a little, and got dressed, first making sure at no bugs had got into the seams of my clothes. I went leaping down the green-painted staircase and blundered into the hotelkeeper at the door. He was blind in one eye, a glum and reticent man, sitting there in a rush chair, smoking a cigarette, with his eyes half-closed.

Now he peered at me with his good eye. "Where are you going senor?" he asked in a hoarse voice.

"To take a walk. It's too hot to stay in my room."

"But everything's closed up by now. And we don't have any streetlights here. You'd better stay in."

I shrugged my shoulders, mumbled, "I'll be right back," and went out into the darkness. At first I couldn't see anything at all. I groped my way along the stone-paved street. I lit a cigarette. Suddenly the moon came out from behind a black cloud, lighting up a weather-beaten white wall. I stopped in my tracks, blinded by that whiteness. A faint breeze stirred the air and I could smell the fragrance of the tamarind trees. The night was murmurous with the sounds of leaves and insects. The crickets had bivouacked among the tall weeds. I raised my eyes: up there the stars were also camping out. I thought that the whole universe was a grand system of signals, a conversation among enormous beings. My own actions, the creak of a cricket, the blinking of a star, were merely pauses and syllables, odd fragments of that dialogue. I was only one syllable, of only one word. But what was that world? Who was uttering it? And to whom? I tossed my cigarette onto the sidewalk. It fell in a glowing arc, giving off sparks like a miniature comet.

I walked on, slowly, for a long while. I felt safe and free, because those great lips were pronouncing me so clearly, so joyously. The night was a garden of eyes.

Then when I was crossing a street I could tell that someone had come out of a doorway. I turned around but couldn't see anything. I began to walk faster. A moment later I could hear the scuff of huaraches on the warm stones. I didn't want

to look back, even though I knew the shadow was catching up with me. I tried to run. I couldn't. Then I stopped short. And before I could defend myself I felt the point of a knife against my back, and a soft voice said, "Don't move, *senor*, or you're dead."

Without turning my head I asked, "What do you want?"

"Your eyes, *senor*." His voice was strangely gentle, almost embarrassed.

"My eyes? What are you going to do with my eyes? Look, I've got a little money on me. Not much, but it's something. I'll give you everything I've got if you'll let me go. Don't kill me."

"You shouldn't be scared, *senor*. I'm not going to kill you. I just want your eyes."

"But what do you want them for?"

"It's my sweetheart's idea. She'd like to have a bouquet of blue eyes. There aren't many people around here that have them."

"Mine won't do you any good. They aren't blue, they're light brown."

"No, *senor*. Don't try to fool me. I know they're blue."

"But we're both Christians, *hombre*! You can't just gouge my eyes out. I'll give you everything I've got on me."

"Don't be so squeamish." His voice was harsh now. "Turn around."

I turned around. He was short and slight, with a palm *sombrero* half covering his face. He had a long machete in his right hand. It glittered in the moonlight.

"Hold a match to your face."

I lit a match and held it up in front of my face. The flame made me close my eyes and he pried up my lids with his fingers. He couldn't see well enough, so he stood on tiptoes and stared at me. The match burned my fingers and I threw it away. He was silent for a moment.

"Aren't you sure now? They aren't blue."

"You're very clever, *senor*," he said. "Light another match."

I lit another and held it close to my eyes. He tugged at my sleeve. "Kneel down."

I knelt. He grabbed my hair and bent my head back. Then he leaned over me, gazing intently, and the machete came closer and closer till it touched my eyelids. I shut my eyes.

"Open them up," he told me. "Wide."

I opened my eyes again. The match-flame singed my lashes.

Suddenly he let go. "No. They're not blue. Excuse me." And he disappeared.

I huddled against the wall with my hands over my face. Later I got up and ran through the deserted streets for almost an hour. When I finally stumbled into the plaza I saw the hotelkeeper still sitting at the door. I went in without speaking to him. The next day I got out of that village.⁷

⁷ Ibid, pp.1056-1058.

คำศัพท์

hammock	a hanging bed made of canvas or network of rope
bivouacked	stayed for the night in a night camp in the open air
scuff	a drag of the feet on the ground
gouge out	cut or dig out; force out
squeamish	easily disgusted; feeling sick
sombrero	a broad-brimmed hat worn in Spain and Mexico
machete	a broad, heavy knife used in Latin America as a tool and weapon
huddled	curled up

3.2.2 แนววิจารณ์

โครงเรื่อง (Plot)

The Blue Bouquet เป็นเรื่องราวของชายคนหนึ่งที่เขาพักอยู่ในโรงแรมแห่งหนึ่ง ในหมู่บ้าน คืนนั้นอากาศร้อนอบอ้าวมากจนเขาไม่สามารถทนอยู่ในห้องพักได้ เขาจึงตัดสินใจจะออกไปเดินเล่นข้างนอกโรงแรม คนดูแลโรงแรมได้ห้ามเขาไม่ให้ออกไปเดินข้างนอกในเวลานั้นด้วยเกรงว่าจะเป็นอันตรายต่อตัวเขา แต่เขาไม่ฟังคำทัดทานนั้นแต่อย่างใด เขาเดินไปตามถนนที่มีมืด ๆ สายนั้นไปอย่างช้า ๆ ทันใดเขารู้สึกเหมือนว่ามีคนเดินตามหลังเขามา และเขามารู้สึกตัวอีกทีเมื่อมีมีคมมาจิ้มข้างหลังของเขา พร้อมกับคำสั่งที่จะควักเอาลูกตาของเขา เพราะคนร้ายเข้าใจว่าเขาเป็นชาวต่างชาติที่มีดวงตาเป็นสีฟ้า ทั้งนี้เพราะเขาจะนำไปทำเป็นช่อดวงตาสีฟ้าให้กับสาวคนรัก แต่เมื่อคนร้ายส่องไฟดูตาของชายหนุ่มแล้ว เขาพบว่ามันเป็นตาสีน้ำตาล เขาจึงกล่าวขอโทษต่อชายหนุ่มก่อนจะวิ่งลับหายไปในความมืดของรัตติกาล เช้าของวันรุ่งขึ้น ชายหนุ่มผู้มาเยือนจึงรีบออกจากโรงแรมและเมืองนั้นทันที

ใจความสำคัญของเรื่อง (Theme)

ผู้เขียนแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกว่าเป็นคนแปลกถิ่นในแผ่นดินที่เป็นบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองผ่านทางชายหนุ่มที่เข้ามาพักในโรงแรมและเกือบถูกควักลูกตาไป เพราะความเข้าใจผิดของคนร้ายที่นึกว่าเขาเป็นยิปซีดำสีฟ้า หรืออีกนัยหนึ่งคือเป็นชาวต่างชาตินั่นเอง เขาไม่อาจจะมีความรู้สึกอบอุ่นใจและปลอดภัยได้แม้แต่ในบ้านเมืองของตนเอง

“ ‘You shouldn’t be scared, senor. I’m not going to kill you. I just want your eyes.’

...

‘... There aren’t many people around here that have them.’

‘Mine won’t do you any good. They aren’t blue, they’re light brown.’”

ตัวละครเอก (Major character)

ปราชได้กำหนดให้ชายชาวเม็กซิกันคนหนึ่งเป็นตัวละครเอก เขามาที่หมู่บ้านแห่งนั้นโดยไม่ปรากฏเหตุผลอย่างแน่ชัด เขาไม่รู้จักเมืองนั้นดีพอจึงไม่ยอมฟังคำทัดทานของคนดูแลโรงแรม

“... ‘Where are you going, senor?’ he asked in a hoarse voice.

‘To take a walk. ...’

‘... You’d better stay in.’”

I shrugged my shoulders, mumbled, 'I'll be right back,'
and went out into the darkness."

เขาเป็นคนที่สามารถปรับตัวในสถานการณ์ที่คับขันได้ดี เมื่อเผชิญหน้ากับ
คนร้าย เขายังมีสติดีเมื่อถามถึงเหตุผลว่าทำไมคนร้ายจึงต้องการดวงตาของเขา
นอกจากนี้เขายังยื่นข้อเสนอเพื่อรักษาดวงตาของเขาไว้

" 'But what do you want them for?'

'It's my sweetheart's idea. She'd like to have a bouquet of
blue eyes. ...'"

" 'But we're both Christians, hombre! You can't just
gouge my eyes out. I'll give you everything I've got on
me.'"

ฉาก (Setting)

ปาซได้ใช้ฉากในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งของเม็กซิโก เราจะพบว่า
หมู่บ้านแห่งนี้ยังไม่เจริญนัก แม้แต่ตามท้องถนนยังไม่มีไฟฟ้าให้แสงสว่างอะไรเลย
และสภาพในหมู่บ้านยังคงเป็นธรรมชาติมาก

" 'But everything's closed up by now. And we don't have
any streetlights here.'"

"The night was murmurous with the sounds of leaves and
insects. The crickets had bivouacked among the tall
weeds. ... I thought that the whole universe was a grand

system of signals, a conversation among enormous beings. ...”

แนวการเขียนและการใช้ภาษา (Style of writing)

ปาสกาลได้ใช้วิธีการเขียนแบบบรรยายโวหารและพรรณนาโวหาร เช่นเดียวกับเฮมมิงเวย์ในเรื่อง **Old Man at the Bridge** และให้ตัวละครเอกของเรื่องเป็นคนดำเนินเรื่องเช่นเดียวกับมาฟูซใน **Half a Day**

“When I woke up I was soaked with sweat. The floor of my room had been freshly sprinkled and a warm vapor was rising from the red tiles. ... I got out of the hammock and walked barefoot across the room, ...”

นอกจากนี้ ปาสกาลยังได้สร้างให้ชายที่ดูแลโรงแรมเป็นสิ่งที่บอกเหตุ (foreshadow) เขาตาบอดไปข้างหนึ่งและยังเป็นคนมาห้ามไม่ให้ชายหนุ่มที่มาจากต่างถิ่นออกไปข้างนอกยามวิกาล เขาอาจจะรู้ว่าอะไรจะต้องเกิดขึ้นกับเขาแน่ ๆ

“I went leaping down the green-painted staircase and blundered into the hotel-keeper at the door. He was blind in one eye, a glum and reticent man, sitting there in a rush chair, smoking a cigarette, with his eyes half closed.”

ปาสกาลยังได้เปรียบเทียบว่าโลกเป็นเช่นระบบของสัญญาณโดยใช้การเปรียบเทียบแบบ metaphor

“I thought that the whole universe was a grand system of signals, a conversation among enormous beings.”

เหตุการณ์ที่ตื้นตันเป็นสิ่งที่เพิ่มสีสันให้กับเนื้อเรื่อง และยังมีควมสัมพันธ์กับใจความสำคัญของเรื่อง มันทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของชื่อเรื่อง **The Blue Bouquet** ได้ดีกระจ่างชัดขึ้นว่า ช่อดอกไม้สีน้ำเงิน นี้หาใช่เป็นช่อดอกไม้ที่เราคุ้นเคย แต่กลายเป็นช่อของดวงตาที่มีสีฟ้าที่หนุ่มคนร้ายต้องจัดไปให้สาวคนรักผู้ซึ่งมีความคิดแปลก ๆ เช่นเดียวกับแฟนสาวของหนุ่มคนหนึ่งในโคลง **Blue Roses the Light that Failed** ที่ประพันธ์โดย รูดยาร์ด คิปลิง ที่ได้ศึกษากันไปในบทต้น ๆ ของกระบวนวิชานี้แล้ว

“ ‘It’s my sweetheart’s idea. She’d like to have a bouquet of blue eyes. ...’ ”

“Roses red and roses white
Plucked I for my love’s delight.
She would none all my posies—
Bade me gather her blue roses.

Half the world I wandered through,
Seeking where such flowers grew.
Half the world unto my quest
Answered me with laugh and jest”

(Rudyard Kipling)

ผู้เขียนยังได้ใช้สีเป็นสัญลักษณ์ (symbol) ของความเป็นคนต่างชาติและเจ้าของประเทศ พอคนร้ายได้เห็นด้วยตาของเขากเองว่าชายหนุ่มไม่ได้พูดว่าตนมีดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเช่นเดียวกับชาวเม็กซิกันทั่ว ๆ ไป เขากล่าวขอโทษก่อนที่หลบหนีไป นั่นย่อมแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของคนร้ายว่าเขาเป็น ‘ผู้ร้ายจำเป็น’ หาใช่ ‘ผู้ร้ายโดยสันดาน’ ไม่

“ ‘Mine won’t do you any good. They aren’t **blue**, they’re **light brown**. ”

“Suddenly he let go. ‘No. They’re not blue.

Excuse me.’ And he disappeared.”

กิจกรรมที่ 4

1. จากอนุเลขที่ 1 จงบรรยายลักษณะของห้องและลักษณะอากาศภายในห้องพักห้องนั้น
2. ประโยคที่ว่า ‘The night was a garden of eyes.’ หมายความว่าอย่างไร
3. ‘Blue eyes’ เป็นสัญลักษณ์ของอะไร
4. จากที่ใดในเนื้อเรื่องที่ทำให้เราารู้ว่าผู้เขียนใช้ประเทศเม็กซิโกเป็นฉากของเรื่อง

แม้จะเป็นการศึกษาของวรรณกรรมของนักเขียนรางวัลโนเบลสาขา
วรรณคดีเพียงคนละ 1 เรื่อง แต่เราต่างได้เรียนรู้มากมายไม่ว่าจะเป็นความคิดของผู้เขียน
ตลอดจนแนวการประพันธ์ผลงานของแต่ละคน เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ มีแนวการเขียนที่
ง่ายและไม่ซับซ้อนยุ่งยากเกินไปจนคนอ่านเกิดความสับสน นับได้ว่าเป็นการเขียนเพื่อ
ผู้อ่านทั่วโลก หาใช่จำเพาะเจาะจงกลุ่มนักอ่านเจ้าของภาษาเท่านั้น นากิน มาฟูซ เอง
มีแนวการเขียนที่สามารถพลิกเปลี่ยนทัศนคติของผู้อ่านโดยเริ่มจากเรื่องง่าย ๆ พื้น ๆ แต่
จบเรื่องได้อย่างประทับใจ และ อ็อกตาวิโอ ปาซ ก็เป็นนักเขียนที่แสดงความรู้สึกใน
เรื่องของ ‘คนแปลกหน้า’ ได้ดี และบรรจุกฎที่น่าตื่นเต้นไว้ตอนท้ายเรื่องได้อย่างสมเหตุ
สมผลอีกเรื่องหนึ่ง

แบบฝึกหัดท้ายบท

ให้นักศึกษาเข้าห้องสมุดเพื่อค้นหาเรื่องสั้นของนักเขียนรางวัล
โนเบลที่ไม่ซ้ำกับนักเขียนทั้ง 3 คน ในหน่วยที่ 6 นี้ แล้วนำมาเขียน
เป็นรายงานก่อนนำส่งอาจารย์ผู้สอน

หนังสืออ้างอิง

1. Hornby, A.S., et al., **The Advanced Learner's Dictionary of Current English.**
London: ELBS and Oxford University Press, 1968.
2. Rubenstein, Robert and Charles R. Larson, ed., **Worlds of Fiction.**
New York: Macmillan, 1993.